Φυσέλιδο

"Θεού γεώργιον" (Α΄Κορ. γ΄9)

"Σεις οι πιστοί είστε το χωράφι".
Έρχεται η θεία Χάρη να σπείρει.
Να ποτίσει.
Να μεγαλώσει.
Να πολλαπλασιάσει.
Να δώσει καρπούς.
Ποιού είδους όμως χωράφι είμαστε εμείς; Γεμάτο πέτρες;
Αγκάθια;
Ζιζάνια;
Μήπως είμαστε τόπος χέρσος;
Στεγνός;
Χωρίς ικμάδα;
Υπάρχουν κι άλλες "ειδικότητες" βέβαια. Κι αυτό, λόγω της εξέλιξης. Σ' όλους τους τομείς του πολιτισμού(!)
Η ευθύνη βέβαια για την κατάστασή μας βαρύνει εμάς και μόνο.
Δεν μπορούμε να ισχυριστούμε, ότι η ευθύνη τούτη ανήκει σ' άλλον.
Εκείνος μας θέλει χωράφι εύφορο.
Κανονικά σκαλισμένο.
Με τις πέτρες αφαιρεμένες.
Χωρίς αγκάθια. Ή ζιζάνια.
Τί είμαστε λοιπόν;
Μπορούμε ν' απαντήσουμε;
Χρειάζεται ασφαλώς προβληματισμός. Κι ανάληψη ευθυνών βέβαια.
Παραγνωρίσαμε αρκετά το ολο θέμα ως τώρα.
Ως πότε όμως;
Ν' αδιαφορήσουμε; Είναι λύση;

+ο π. Γ.

Έτος ΜΓ' Αρ. 90 (1279), 3 Ιουνίου, 2018, Έκδοση της Χριστιανικής Κίνησης της Παλουριώτισσας
Διεύθυνση : Τ.Θ. 29115, Λευκωσία (1621), Υπεύθυνος: Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Αντωνίου

Καθημερινά

- Πολλοί θέλουν να είναι ευσεβείς. Κανένας όμως δεν θέλει να είναι ταπεινός.
- Ο εγωισμός είναι διπλός φακός. Μεγαλώνει τον εαυτό μας και μικραίνει τους άλλους.
- Πιστεύω πως κάθε ωραίο και στη φύση και στην τέχνη, τον Θεό μας φανερώνει και πως το απόλυτο και το τέλειο, το ιδανικά ωραίο, ο Θεός ο ίδιος είναι. (Γρ. Ξενόπουλος)
- Τα παινέματα των ανθρώπων αφήνουνε μέσα μας κάποια πικρή γεύση, σαν γίνουμε Χριστιανοί, ενώ οι κατηγορίες μας πικραίνουνε γλυκά, και μας κάνουνε να συμμαζευθούμε στον εαυτό μας, και να ζεσταθεί η καρδιά μας.
- Τον άνθρωπο δεν πρέπει να τον κρίνουμε από τον τρόπο που μιλάει , αλλ' απ' τον τρόπο που σωπαίνει.

(Κόλτον)

- Κάνε όλες τις θυσίες. που απαιτεί ένα καθήκον. Γιατί, αν θελήσεις να τις περικόψεις, θα χρειαστούν μεγαλύτερες κατόπιν.
- Όσο λιγώτερο σκεφτόμαστε τον εαυτό μας, τόσο λιγώτερο είμαστε δυστυχισμένοι

Σκοτάδι ή ...;

«Μέσα σ' αυτό το πανηγύρι της πίστης. Μέσα στη γοητεία της Άνοιξης. Μέσα στην έξαρση της χαράς και της αγαλλίασης, ένα στοιχείο ξεχωρίζει. Και φανερώνει το μεγαλείο της αγαθότητας του Θεού στο μέγιστο βαθμό: Είναι η ελευθερία, την οποία Εκείνος χαρίζει στον άνθρωπο. Και τώρα και πάντοτε!

Ο άνθρωπος διατηρεί το δικαίωμα να κοινωνήσει με τον αναστημένο Χριστό, μόνον εάν το θέλει! Αυτή η ελευθερία είναι το μήνυμα προς έναν κόσμο, ο οποίος βασανίζεται φυλακισμένος στις γεμάτες εγωισμό επιδιώξεις και στους ιδιοτελείς σκοπούς του» (Οικουμενικός Πατριάρχης).

Όποιος θέλει. Η χαρά της Ανάστασης απλώνεται μπροστά μας. Δεν μας υποχρεώνει κανένας να τη δεχθούμε. Ούτε ο Θεός.

Πιστεύεις και αγάλλεσαι, ή προσπερνάς και παραμένεις στο σκοτάδι της θλίψης και του θανάτου: Δεν υπάρχει τρίτος δρόμος.

Αξιοποιείς τα δώρα της ελευθερίας σου. Και το φως του Τάφου φωτίζει το δρόμο της ζωής σου. Ή μένεις φυλακισμένος στον εγωισμό και την καταχνιά της μοναξιάς σου.

Σκοτάδι, λοιπόν ή φώς;

ΔΔ

Μια εικόνα

Διόπλιδο

"Θεού οικοδομή εστε" (Α΄ Κορ. γ΄9)

Εκτός των άλλων, μας λέει ο Παύλος:
Είμαστε και οικοδομή.
Χτίσμα.
Του Θεού δημιούργημα.
Ναι, αλλά στη ζωή υπάρχουν καλές και κακές οικοδομές.
Οικοδομές πρόχειρες.
Άλλες που χτίστηκαν με βάση κάποιο σχέδιο.
Στερεές.
Αλλά και άλλες ετοιμόρροπες οικοδομές.
Το ίδιο ισχύει και στα πνευματικά θέματα.
Είμαστε χτίσμα που βγήκε από τα χέρια του Θεού.
Ε λοιπόν το διατηρούμε έτσι;
Το φροντίζουμε;
Το περιποιούμαστε;
Ή μήπως αδιαφορούμε;
Μήπως το αφήνουμε να λερωθεί; Ή και να γκρεμιστεί ακόμη;
Τί οικοδόμημα λοιπόν είμαστε;
Μπορούμε ν' απαντήσουμε;
Και μάλιστα εύκολα;
Και κατί άλλο.
Έχουμε δικαίωμα, αφού δεν το χτίσαμε εμείς, να το παραμελούμε;
Ένας προβληματισμός δεν θα βλάψει κανένα.

+ο π. Γ.

Έτος ΜΓ' Αρ. 91 (1280), 10 Ιουνίου, 2018, Έκδοση της Χριστιανικής Κίνησης της Παλουριώτισσας
Διεύθυνση : Τ.Θ. 29115, Λευκωσία (1621), Υπεύθυνος: Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Αντωνίου

Καθημερινά

● Σ' αυτούς που υπερηφανεύονται, πως έχουν την έκτη αίσθηση, τους λείπουν ίσως οι άλλες πέντε.

● Να ζεις με τους ανθρώπους, χωρίς να ξεχνάς, ότι σε βλέπει ο Θεός. Να μιλάς με το Θεό, σαν να σ' ακούνε όλοι οι άνθρωποι. (Πασκάλ)

● Το απλό είναι το πιο δύσκολο. Είναι το ακρότατο σημείο της εμπειρίας και η τελευταία προσπάθεια του νου.

● Η ζωή των ηρώων εμπλούτισε την Ιστορία. Και η Ιστορία ομόρφηνε τις πράξεις των ηρώων.

● Είναι αλήθεια ότι δεν είναι όλες οι αλήθειες καλές, για να λέγονται. Γιατί εμείς δεν είμαστε όλοι άξιοι, για να τις ακούμε.

● Αυτός που διαβάζει χωρίς να διαλογίζεται, φτιάχνει ένα πνεύμα ανοργάνωτο. Αυτός, που διαλογίζεται χωρίς να διαβάζει, δημιουργεί ένα μυαλό ασυνάρτητο.

● Όπως είναι ψεύτικο είδωλο ο Θεός που λένε πως πιστεύουνε όσοι είναι μακριά από τον Χριστό, έτσι ψεύτικο είδωλο είναι κι η αγάπη τους. Κατά την πίστη είναι κι η αγάπη. (Φ. Κόντογλου)

Απλόχερα

Έπρεπε να περάσουν χρόνια, για να καταλάβω αυτό που μου έλεγε, εν τη σοφία της, η γιαγιά μου.

«Υπάρχουν δυο είδη ανθρώπων στον κόσμο.

Αυτοί που δίνουν και αυτοί που παίρνουν.

Αυτοί που παίρνουν, τρώνε καλύτερα. Αυτοί που δίνουν κοιμούνται καλύτερα».

Η χαρά να δίνεις είναι ασύγκριτα μεγαλύτερη από το να παίρνεις.

Αν καταφέρεις και κάνεις τρόπο ζωής αυτή τη συμπεριφορά, τότε κερδίζεις. Συναισθήματα. Εμπειρίες. Φίλους. Αγάπη.

Να δίνεις. Έτσι απλά. Χωρίς ανταλλάγματα.

Να δίνεις το χρόνο σου. Τον εαυτό σου. Το χαμόγελό σου. Την αγάπη σου.

Μόνο έτσι η αγάπη μεγαλώνει κι εξαπλώνεται. Και γεμίζει τον κόσμο.

Όσο τη σκορπάς πολλαπλασιάζεται.

Και ξεχειλίζει πρώτα η καρδιά σου. Από χαρά και αγαλλίαση. Που συναντάς σε μια ζεστή αγκαλιά. Σε δυο μάτια που δακρύζουν από ευγνωμοσύνη.

Μην προσπερνάς λοιπόν αδιάφορα.

Να θυμάσαι το μυστικό της ευτυχίας.

Να δίνεις απλόχερα λοιπόν.

Δ. Δ.

Μια εικόνα

Φυσέλιδο

Ημίμετρα;

Μια πρόκληση προκύπτει μπροστά μας πάλι.

Οφείλει ο καθένας μας να προσέχει πώς οικοδομεί. (Α' Κορ. γ' 10)

Μας δίνεται συχνά η ευκαιρία να χτίσουμε. Ή και να διορθώσουμε τα χτίσματα.

Πώς, αλήθεια, κάνουμε τούτο το έργο;

Με ποια διάθεση;

Με ποιο σκοπό;

Και ποιο στόχο;

Συνειδητοποιούμε το μέγεθος της ευθύνης μας;

Αντιλαμβανόμαστε, πως είμαστε εντολοδόχοι; Και... θα δώσουμε λόγο;

Με τι προϋπολογισμό ξεκινούμε;

Αρχιτεκτονικά σχέδια; Έχουμε;

Θυμόμαστε, ότι κάποτε θα έλθει και η στιγμή του απολογισμού;

Ν' αποφύγουμε τούτα τα δύο; Δεν γίνεται.

Ας αποφασίσουμε, επομένως, πώς προχωρούμε.

Καταβάλλουμε όλη την προσπάθειά μας;

Ή αρκούμαστε σε ημίμετρα;

Είναι λύση άραγε τούτο το τελευταίο;

+ο π. Γ.

Έτος ΜΓ' Αρ. 92 (1281), 17 Ιουνίου, 2018, Έκδοση της Χριστιανικής Κίνησης της Παλουριώτισσας
Διεύθυνση : Τ.Θ. 29115, Λευκωσία (1621), Υπεύθυνος: Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Αντωνίου

Καθημερινά

- Όλοι δουλέψαμε, για να κάνουμε τούτον τον πύργο της Βαβέλ μέσα στον οποίο ζούμε σήμερα και δεν μπορούμε να συνεννοηθούμε. Αντί για πέτρες, βάλαμε τις πέτρινες καρδιές μας. Κι αντί για ασβέστη μεταχειρισθήκαμε τον εγωϊσμό μας.
- Τί γλυκό πράγμα που είναι η φτώχια, σαν την υποφέρνει κανένας για το Χριστό!
- Όλα τα ανθρώπινα μαραίνονται. Μονάχα το Ευαγγέλιο είναι πάντα δροσερό. "Ρόδον το αμάραντον" δηλ.
- Όποιος δεν δυστύχησε και δεν πόνεσε και δεν σφίχθηκε σκληρά η καρδιά του, αυτός δεν ένιωσε αληθινά την ελπίδα του Θεού.
- Το να σκέφτεσαι ελεύθερα, είναι ωραίο. Το να σκέφτεσαι σωστά, είναι ωραιότερο.
- Όταν ο Χριστός κατέχει την πρώτη θέση στη ζωή μας, τότε όλα τ' άλλα βρίσκουν τη σωστή θέση τους.
- Στην ευτυχία να μην υπερηφανεύεσαι. Στη δυστυχία να μην ταπεινώνεσαι.
- Ο σπουδαίος άνθρωπος δείχνεται μεγαλύτερος στην πτώση του, όπως και η σελήνη στη δύση της.

Θορυβούμε

Περπατούσα στο δάσος με τον πατέρα μου, απολαμβάνοντας την ομορφιά της φύσης.

-Εκτός από τα πουλιά που κελαηδούν, τι άλλο ακούς; με ρώτησε ξαφνικά, διακόπτοντας την ησυχία.

Έμεινα σιωπηλός για κά-ποια στιγμή. Προσεκτικά απάντησα:

-Ένα κάρο που περνάει από το δρόμο.

-Σωστά, είπε ο πατέρας μου. Είναι ένα άδειο κάρο.

-Μα πώς ξέρεις ότι είναι άδειο, αφού δεν το βλέπεις;

-Από το θόρυβο που κάνει. Όταν ένα κάρο είναι άδειο, κάνει περισσότερο θόρυβο.

Ακριβώς όπως οι άνθρωποι. Κάνουμε αισθητή την παρουσία μας και δείχνουμε πόσο άδειοι είμαστε.

Ακόμα και στο θυμό, αυτός που έχει άδικο, υψώνει τον τόνο της φωνής του. Για να επιβληθεί.

Έχουμε άποψη για όλα τα θέματα κι ας μην έχουμε ιδέα. Δεν έχουμε διάθεση ν' ακούσουμε. Μιλούμε πολύ. Διακόπτουμε τους άλλους. Θορυβούμε. Όπως ένα άδειο δοχείο που πέφτει στο τσιμέντο.

Επιβεβαιώνουμε έτσι τα λόγια ενός φιλόσοφου:

«Αυτός που μιλάει, δεν ξέρει.

Αυτός που ξέρει, συνήθως δεν μιλάει».

Δ.Δ.

Μια εικόνα

Φυσέλιδο

Τί είναι;

Το θεμέλιο λοιπόν.
Ιδού το σημερινό θέμα.
Και είναι ένα: Ο Χριστός.
Μπορεί όμως εδώ να προβληθεί η ένσταση:
Δεν υπάρχουν σπίτια πνευματικά, οικοδομήματα δηλ., που να μην έχουν ως θεμέλιο το Χριστό;
Ασφαλώς ναι. Υπάρχουν σπίτια ετοιμόρροπα.
Ερειπωμένα.
Ασταθή.
Χτισμένα στην άμμο.
Χωρίς θεμέλια.
Επιβιώνουν άραγε; Προσωρινά ίσως. Κάποτε φτάνει η στιγμή της αλήθειας.
Της νεροποντής.
Της καταιγίδας.
Της θύελλας.
Του σεισμού.
Τότε;
Ω τότε εξαφανίζονται!...
Διαγράφονται.
Καταστρέφονται.
Σταματούν να υπάρχουν.
Στέκουν μόνο, όσα σπίτια έχουν ως θεμέλιο το Χριστό.
Είναι το μόνο βέβαιο.
Το δικό μας; Τί είναι;

+ο π. Γ.

Έτος ΜΓ' Αρ. 93 (1282), 24 Ιουνίου, 2018, Έκδοση της Χριστιανικής Κίνησης της Παλουριώτισσας
Διεύθυνση : Τ.Θ. 29115, Λευκωσία (1621), Υπεύθυνος: Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Αντωνίου

Καθημερινά

● Πόσοι και πόσοι τύραννοι δεν θέλησαν να νικήσουν την Εκκλησία και δεν το κατόρθωσαν. Πού είναι τώρα αυτοί, που την πολέμησαν; Τους έθαψε η σιωπή. Παραδόθηκαν στη λησμονιά. Και πού είναι η Εκκλησία; Λάμπει κι απ' τον ήλιο πιο πολύ. (Ιω. Χρυσόστομος).

● Θα ήθελα να έβλεπα άνθρωπο νηφάλιο, εγκρατή, αγνό, δίκαιο, ο οποίος να γνωματεύσει, πως δεν υπάρχει Θεός. Αυτός τουλάχιστον θα μιλούσε χωρίς ιδιοτέλεια. Όμως άνθρωπος τέτοιος δεν υπάρχει. (La Bruyere)

● Λένε πως στις εκτάσεις που κρύβεται χρυσός ή άργυρος, δεν φυτρώνει χλόη. Είναι μια γη κατάγυμνη. Γιατί είναι... φιλάργυρη!

● Το να θυμώνεις με τον αδύνατο, είναι σημάδι, ότι εσύ δεν είσαι πιο δυνατός.

● Ευγένεια είναι το λάδι, που ανοίγει κάθε σκουριασμένη κλειδαριά.

● Όπου υπάρχει θέληση, υπάρχει και τρόπος.

● Φρόντιζε οι ρυτίδες του προσώπου σου να μην επεκταθούν στην ψυχή σου.

Απουσιάζει

Η φτώχεια υπάρχει, όχι γιατί δεν μπορούμε να ταΐσουμε τους φτωχούς, αλλά επειδή δεν μπορούμε να χορτάσουμε τους πλούσιους...

Δεν είναι ο πλούτος που λείπει. Είναι το μοίρασμα... Και το δόσιμο.

Τα πουλιά και τα ζώα μας διδάσκουν με εντυπωσιακό τρόπο.

Εκπληκτική η φωτογραφία. Ένας αετός, πετώντας πάνω από μια βραχονησίδα, κάνει βουτιά. Και μοιράζεται το φαγητό του μ' ένα άλλο πουλί.

Εμείς τρώμε. Χορταίνουμε και... στα σκουπίδια. Λίγο νοιαζόμαστε για τους πεινασμένους.

Το ενδιαφέρον μας; Ο εαυτός μας. Δεν γνωρίζουμε τους ανθρώπους της διπλανής πόρτας. Τις περισσότερες φορές μόλις και ανταλλάσσουμε ένα "καλημέρα". Κι αυτό τυπικό. Χωρίς χαμόγελο και ζεστασιά.

Κρατούμε αποστάσεις. Δεν τολμούμε να κοντοσταθούμε, μήπως και μας χρειαστούν. Ο χρόνος μας είναι πολύτιμος. Είναι για μας. Όχι για τους άλλους.

Κι η μοναξιά συνεχίζεται. Κι ας φωνάζει ο Χριστός: «ο έχων δύο χιτώνας...»

Και το μοίρασμα; Απουσιάζει από τη ζωή μας.

Δ.Δ.

Μια εικόνα